

Дві життєві вершини Руслани Сайгун

Не кожному в житті судилося стати керівником. І далеко не кожна мати може зважитися народити сімох дітей. Начальник станції Явора Руслана Сайгун мала волю та відвагу сягнути цих двох життєвих вершин. Вона власним прикладом демонструє, що діти – не завада кар'єрі, якщо ці обидва пріоритети грамотно збалансувати. А на запитання, де черпає після роботи сили для дітей, пані Руслана віджартується, мовляв, я виховала старших, а ті своєю чергою опікуються молодшими.

Народившись у сім'ї, де всі з діда-прадіда були залізничниками, Руслана Богданівна не уявляла для себе іншої професії – пішла їхнім шляхом. Але коли у 1992 році після закінчення Львівського залізничного технікуму повернулася на рідну станцію черговою, то й гадки не мала про те, яке випробування готує їй життя. Роботою її було не злякати, адже знала її ще з дитинства, коли навідувалася до батьків. Із роками доля щедро поповнювала її сім'ю дітьми, а вона, віддаючи їм щоразу більше любові та уваги, не втрачала інтересу до залізничної справи.

Зараз пані Руслана виглядає жінкою щасливою та сповненою сил. Це попри те, що чотирьох синоків та трьох донечок виховує одна, адже з чоловіком розлучена.

– Семеро дітей – це сім різних особистостей, кожна з яких потребує індивідуального підходу у вихованні. Звісно, це вимагає неабиякої уваги та терпіння. Але не варто опускати руки та нарікати на долю. Навпаки – якщо Бог подарував мені стільки дітей, це означає, що я сильна жінка, і в цьому моє щастя. Мій обов'язок, як матері, зробити все, щоб забезпечити їм гідний старт у житті, – так розуміє свою життєву філософію Руслана Сайгун.

А діти тим часом справді стартують. Двоє старших продовжують династію залізничників. Микола, якому 21 рік, закінчив Одеський коледж транспортних технологій і працює слюсарем із ремонту ходових частин в одному з одеських депо. Вісімнадцятирічна Неля вчиться на третьому курсі Одеського технікуму залізничного транспорту. Відмінність між ними лише в тому, що син ще змалечку бачив себе за пультом машиніста, дочка ж вибрала майбутню професію, прислухавшись до маминих аргументів.

Дві наступні донечки – творчі натури і в майбутньому бачать себе на сцені. Наталя, якій 16 років, вчиться у Самбірському училищі культури. Крім професійного співу, вона також займається художнім мистецтвом. Дванадцятирічна Соломія ще школярка, тож удосконалювати свої вокальні дані вона через день їздить у музичну школу до районного центру – Турки. Також на районному рівні бере участь у музичних конкурсах.

Троє найменших хлопчиків хоч, за словами мами, і збитошники, теж здібні й тала-

новиті. Десятирічний Дмитрик захоплюється футболом. На рік молодший Богданчик займається у художньому та театральному

гуртках. А наймолодший Василько тільки готується опанувати ази науки – цього року він піде у перший клас. Але вже тепер, як і найстарший брат, мріє бути машиністом.

– Усі мої діти – активні та зацікавлені чимось. Інколи навіть дивуюся, бо через постійну звантаженість на роботі не завжди могла приділити їм максимум уваги та особисто прищеплювати любов до навчання, мистецтва, музики та спорту. На щастя, у нашій сільській школі є багато гуртків самодіяльності, а педагоги, які там працюють, люблять свою справу та вміють зацікавити дітей. Прикро, що багато шкільних свят мені доводиться пропускати.

Позитивним моментом є те, що я справ-

ді виховувала своїх дітей у такому дусі, що старші повинні допомагати молодшим і навпаки. Тому у нашій сім'ї панує мир та порозуміння. Стараюся бути своїм дітям не лише матір'ю, а й подругою, нікого не обділити увагою, тому нема між дітьми ніяких ревнощів. Єдиний у нашій оселі, кому перепадає найбільше лестощів, – Василько, він наймолодший, тож уся увага йому, – розповідає про сімейні перипетії багатодітна мати.

Аби розширити життєві горизонти для своїх дітей, Руслана Богданівна не боїться відпускати дітей далеко від рідного дому і навіть заохочує їх "побачити світ", розширюючи таким чином їхні життєві горизонти. Саме тому старші діти вчать в Одесі, а молодші регулярно їздять у дитячі табори на південь України.

– Діти у мене дуже самостійні. Я завжди кажу їм, аби життя вдалося, потрібно бути адаптованим до нього: мати хорошу освіту, роботу, добре орієнтуватись у сучасних реаліях. Звісно, з одного боку я хвилююся, коли діти так далеко від мене. А з іншого сприймаю це як належне, адже біда може

спіткати будь-де. От, приміром, ми живемо на другому поверсі станційної будівлі, а це зона підвищеної небезпеки.

Я також звикла, що й молодші діти кожного літа їздять відпочивати. Завдяки залізниці я мала можливість відправити їх і в "Артек", і в дитячий центр у Лазурному, і в інші дитячі табори. І не надто переживаю, бо знаю і вірю, що там є люди, які ними опікуються. Навіть навпаки – тішуся за них, що мають можливість побачити щось незвичайне, відчувати нові емоції та налагодити цікаві дружні стосунки.

Я боюся тільки одного – не зробити для них усе, що можу. Вони ніколи не жалілися на брак чогось. Та й скаржитися, боронь

Боже, було б гріхом. Чисті, одягнені, ситі, мають усі необхідні умови для навчання та захоплення, а решта – результат їхньої особистої праці та старань. Поки що мене переповнює тільки гордість за моїх дітей: за старших, які самі вже дають собі раду у житті, та за молодших, які регулярно тішать шкільними успіхами, – підсумувала мати-героїня.

До речі, під час візиту кореспондента "Львівського залізничника" сім'я Руслани Сайгун збиралась удома у повному складі. Через буремні події у країні загалом та в Одесі зокрема приїхали навіть найстарші: дочку відпустили з навчання, сина ж викликали до військомату. І мені пощастило з перших уст почути від дітей слова вдячності мамі.

– Ми дуже дружна сім'я. Між нами ніколи не було ніякої конкуренції чи ревнощів, тільки любов. Кожному із нас мама є гідним прикладом для наслідування, ми стараємося жити за її настановами. Вона змалечку вчила нас, що кожен сам повинен торувати собі шлях у житті, не втрачаючи людяності та інших чеснот. У вихованні мама вимоглива і лояльна одночасно. Ми росли дуже самостійними, оскільки мами часто не було вдома. З іншого боку ми живемо поруч із її роботою, тож у будь-який момент могли вдатися до її допомоги чи поради. Вдячна мамі й за те, що вона навчила безболісно звикати до всього нового. Я, до прикладу, легко адаптувалася у чужому місті та маю намір там залишитися. Разом із тим я комфортно почуваюсь і тут, коли повертаюсь у рідні краї, – розповідає про особливості маминого виховання дочка Неля.

Так само позитивно про свою начальницю розповідають підлеглі на роботі. Цю невеличку гірську станцію зі штатом усього шість осіб Руслана Сайгун очолює вже чотири роки. І хоч сама визнає, що інколи буває досить строгою до підлеглих, оскільки не терпить якихось недоглядів чи недопрацювань і завжди вимагає від них виконувати свою роботу бездоганно, колеги поважають її за професійну та життєву сумлінність.

– Руслана Богданівна – хороший керівник, і статус багатодітної матері не заважає їй виконувати свою роботу належним чином, – розповідає чергова по станції Явора Світлана Ігнасевиц. – Вона добре знається на залізничній справі, можна сказати, живе нею. Разом із тим вона до всього ставиться з розумінням: ніколи не відмовить у пораді чи допомозі. Інколи ми просто дивуємося, як їй вдається так відповідально виконувати робочі обов'язки та бути хорошою матір'ю. При цьому вона завжди усміхнена, і навіть якщо й має якісь негаразди, то по ній цього не побачиш.

Оксана ЛОЇК

Фото автора та з домашнього архіву Руслани Сайгун

"Сонечко" і світить нам, і гріє!

(Закінчення. Початок на 4 стор.)

почесними відзнаками спілки керівника та балетмейстерів ансамблю.

Керівник ансамблю Марія Горностай подякувала дітям, які впродовж багатьох років демонструють високий рівень професійності і створюють свій неповторний стиль у сучасній хореографії і вокальному виконанні. Кожному учаснику "Сонечка" Марія Іванівна вручила ювілейний випуск Шевченкового "Кобзаря", статуетки, футболки з емблемою колективу.

Як розповіла газеті Марія

Горностай, підготовку до відзначення 35-річчя "Сонечка" розпочали ще минулого року. Першим кроком стала фотосесія всіх учасників колективу у Стрийському парку для майбутнього буклета:

– Мені приємно, що цей буклет із нагоди 35-річчя "Сонечка" професійно виконав наш випускник Микола Романик. Другим кроком стало виконання флешмобу колективом перед Палацом залізничників. Це нетрадиційно для "Сонечка", але ця робота викликала у дітей захоплення. Постановку

цього флешмобу зробили педагоги модерн-балету "Життя" Леся Перун та Ростислав Довганський. Її результат – фільм "Сонячне дитинство", який створив випускник нашого ансамблю Орест Онисько. Саме показом цього флешмобу розпочиналися всі наші концерти, де діти вибудовували танцювальним рухом цифру 35. Це виглядало дуже ефектно й естетично. Орест Онисько допоміг нам і у створенні відеоряду до кожного номера концерту, який бачать глядачі на екрані. Щиро дякую

батьківському комітету за допомогу у підготовці свята.

Уже наступного дня після третього ювілейного концерту відбувся випуск 18 дітей (10 дівчаток і 8 хлопців), які займалися в колективі 14 років.

– Випускний вечір цієї групи пройшов у теплій і зворушливій атмосфері, дякую голові батьківського комітету цього випуску Оксані Кривейко за гарне виховання дітей, – зазначила Марія Іванівна.

...Святкування завершилися, попереду у колективу наполеглива

праця до поїздки в Іспанію на міжнародний фестиваль-конкурс дитячої творчості. До слова, у вересні цього року ансамбль набиратиме дівчаток 4-х років до "Сонечка" у підготовчу групу. Керівник ансамблю Марія Горностай запросила залізничників, у яких є дівчатка такого віку, що хочуть танцювати і співати в колективі, прийти у Палац залізничників 1-го вересня на запис, а наприкінці року відбудеться відбір до основного складу колективу.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора